

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 225. Nullius momenti est absolutio, quam Sacerdos in eum profert,
in quem ordinariam aut delegatam non habet jurisdictionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

absolutio sacramentalis, sed canonica, quæ jus communionis reddebat, solumque forum exterius spectabat, nec sacerdotalis Ordinis potestatem requirebat (quæ solis Presbyteris convenire potest) sed solius jurisdictionis, quæ Diaconis committi potest. Absolutio verò sacramentalis, non potestatem dumtaxat jurisdictionis, sed & sacerdotalis Ordinis postulat: quia clavium potestatem requirit. At verò *claves regni caelestis solis Episcopis, vel Presbyteris traditas esse in Evangelio legimus.*

2684 Objicies secundò: Concilium Eboracense anni 1194. Londinense anni 1200. & Odo de Soliaco, Episcopus Parisiensis, in Statutis suis Synodalibus Diaconis potestatem fecerunt audiendi confessiones, & pœnitentias imponendi.

Respondeo, ejusmodi confessiones, factas Diaconis, non fuisse sacramentales (prout Odo de Soliaco faretur ibidem: *claves enim, inquit, non habent, nec possunt absolvere*) sed ceremoniales, quæ etiam in arctissima necessitate, Laico fieri possunt, ad manifestandum votum sincerum confessionis sacramentalis, ut sanctus Thomas docet q. 1. Supplem. a. 2. quas tamen Deus ita acceptas habebat, ut interiori pœnitentium dispositione, & precibus Ecclesiæ motus, sacramentalis confessionis defectum invisibiliter suppleret.

2685 Objicies tertio: quilibet homo minister est baptismi, in periculo mortis, propter necessitatem ipsius. Ergo & pœnitentiæ, ob eandem necessitatem.

Respondeo negando consequentiam: quia ut S. Thomas ait Supplem. q. 8. a. 1. ad 2. *baptismus est magis Sacramentum necessitatis, quam pœnitentiæ, quoad confessionem, & absolutionem. Quia quandoque baptismus præmittitur non potest sine periculo salutis æternæ, ut patet in pueris, qui non habent usum rationis. Sed non est ita de confessione & absolutione, quæ tantum ad adultos pertinet, in quibus contritio cum proposito confitendi, & desiderio absolutionis, sufficit ad liberandum à morte æternæ.*

2686 Objicies quarto: Jacobus Christianis omnibus dicit: *confitemini alterutrum peccata vestra, Jacobo 5.*

Respondeo, vel Jacobum loqui de confessione Sacerdotibus faciendâ: præmittit enim, *infirmatur quis ex vobis? inducat Presbyteros Ecclesiæ, & orent super eum, ungentes oleo...* & si in peccatis sit, remittentur ei. Et immediate subdit: *confitemini ergo alterutrum peccata vestra*, quasi dicere volens, confessionis, sicut unctionis, ministerium ad Presbyteros pertinere. Vel certè loquitur de confessione venialium, quæ ad humilitatis exercitium Christiano cuiuscumque fieri potest, ut mutuâ oratione remittantur. Ita explicat V. Beda: *in hac (inquit) sententiâ, illa debes esse discretio, ut quotiescuna leviæque peccata œqualibus alterutrum confiteamur. Porro gravioris lepræ immunditiam Sacerdoti pandamus, &c.*

CAPUT CCXXV.

Nullius momenti est absolutio, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam aut delegatam non habet jurisdictionem.

2687 Ita definit Tridentinum sess. 14. c. 4. Et ratio est, partim quia absolutio Sacerdotis est ad instar actus judicialis, quo ab ipso (Sacerdote) velut à Jure sententia pronuntiatur, inquit Tridentinum ibidem c. 6. Atqui (ut prosequitur c. 7.) *natura & ratio iudicii illud exposcit, ut sententia in subditos dumtaxat feratur. Et idè in Ecclesiâ Dei per suum semper fuit, & verissimum esse Synodus hæc confirmat, nullius momenti absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum pro-*

fert, in quem ordinariam aut delegatam non habet jurisdictionem. Partim quia quavis omnis Sacerdos ex vi suæ Ordinationis, & istorum verborum Christi (quæ secundum Tridentinum solis Episcopis & Sacerdotibus dicta sunt) *quorum remisistis peccata, remittuntur eis*, accipiat potestatem judicialiter remittendi peccata, proferendi que, per modum sacramentalis Judicis, sententiam absolutionis, nec eam Christus limitaverit, sive quoad loca, sive quoad personas, sive quoad peccata, sed indistinctè & illimitatè dixerit, *quorum remisistis.* Eam tamen dedit cum subordinatione ad Ecclesiam, supremumque Pastorem illius, qui & quæ possit exercitium illius impedire, restringere, & limitare; quoad loca, personas & peccata, prout in Domino judicaret expedire.

Ecclesiâ verò potestatem illam variè limitavit & restrinxit, tam quoad loca, quam quoad personas & peccata, ut postea videbitur. Et idè licet quilibet Sacerdos, ex vi suæ Ordinationis, non solum accipiat potestatem Ordinis, sed & jurisdictionis ad remittendum peccata (accipit enim jurisdictionem potestatem, atque ad eam potestatem jus dicendi, quæ est potestas jurisdictionis) eam accipit ab Ecclesiâ impeditam, non expeditam, atque ab eadem limitatam & restrictam. Impeditam (inquam) non solum quoad licitum usum, ita ut eam nec licitè, nec validè exercere possit, nisi vel curam animarum habeat, vel Episcopi approbationem obtineat: & ne tunc quidem expeditam accipit, nisi cum multiplici limitatione & restrictione quoad loca, personas & peccata. Hanc quippe impediendi, limitandi seu restringendi potestatem, Ecclesiâ à Christo collatam scimus ex perpetua traditione; ab Apostolis ad sanctos Patres, & per ipsos ad nos derivata. Idè omnino postulabat rectum & conveniens Ecclesiæ regimen. Ad validam itaque absolutionem, supra potestatem Ordinis, requiritur potestas expeditæ jurisdictionis, quæ supra potestatem Ordinis (quæ de se illimitata est; & ad totum mundum se extendens, nisi ipsam Ecclesiâ limitaret) non importat augmentum seu additamentum potestatis, sed sublationem dumtaxat impedimenti vel restrictionis, ita ut Ecclesiâ non impediatur ne talis vel talis Sacerdos, circa tales vel tales personas, taliæque vel talia peccata, exercere acceptam in sua Ordinatione peccata remittendi potestatem. Sic enim colligitur ex his Tridentini verbis sess. 14. c. 7. *ne occasione reservationis aliquis pereat, in Ecclesiâ Dei custoditum semper fuit, ut nulla sit reservatio in articulo mortis*, atque idè (nota causalem, quasi dicat, ex eo quòd pro tunc nulla sit Ecclesiæ reservatio, nulla restrictio, nullum impedimentum) *omnes Sacerdotes quoslibet pœnitentes, à quibusvis peccatis & censuris absolvere posse.*

CAPUT CCXXVI.

Exponitur ordinaria & delegata absolvendi potestas.

2688 **E**X dictis capite præcedenti constat duplicem esse absolvendi potestatem; ordinariam, & delegatam. Ordinaria est quam habet Sacerdos, cui ex officio incumbit cura animarum, ut Papa, Episcopus, Parochus, Prælati Regulares respectu subditorum suorum. Delegata est illa, quam quis habet ex commissione habentis potestatem ordinariam.

Ad delegatam reducitur potestas, seu jurisdictione jure concessa ei qui in Confessarium eligitur à pœnitente, eligendi potestatem habente à jure, consuetudine, vel privilegio. Quia taliter electus eligentem absolvere potest potestatem ad id sibi delegatam ab Ecclesiâ, seu Papa.

Ad eam similiter à nonnullis reducitur potestas, quam quilibet Sacerdos habet ad absolvendum in